

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jiřího Tichého v právní věci žalobkyně: **H. M.**, bytem, zast. JUDr. Martinem Kopeckým, advokátem se sídlem Revoluční 24, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2006 č.j. S-MHMP 341015/2006/OST/Ca,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podanou původně k nepříslušnému soudu domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného výše v záhlaví rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně podané proti rozhodnutí stavebního odboru Úřadu MČ Praha 4 ze dne 9.8.2006 zn. P4/107178/06/OST/JAHU/5835. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byl zamítnut jako nepřípustný návrh žalobkyně o obnovu řízení o odstranění stavby „Změna stavby bytového domu č.p. X, P. X, na pozemku parc.č. X v katastrálním území Z., spočívající ve stavebních úpravách souvisejících s výměnou vnitřní ležaté kanalizace včetně částečné změny její původní trasy“, ukončeného konečným rozhodnutím ze dne 23.7.2002 s nabytím právní moci dne 30.8.2002.

Žalobkyně jako vlastník bytové jednotky v předmětném domě v první žalobní námitce nesouhlasila se závěrem správního orgánu prvního stupně uvedeném v jeho rozhodnutí, že

obnovy řízení se může domáhat pouze účastník původního řízení, v daném případě účastníkem původního řízení bylo společenství vlastníků jednotek předmětného domu, žalobkyně však účastníkem původního řízení nebyla a v době vydání napadeného rozhodnutí nebyla ani členem společenství, proto není osobou oprávněnou domáhat se obnovy řízení. K tomu žalobkyně namítá, že dle výpisu z katastru nemovitostí ze dne 13.2.2003 byla žalobkyně spolu s manželem zapsána jako vlastníka předmětného domu, proto je uvedený závěr nesprávný. Žalovaný (odvolací orgán) dokonce v rozhodnutí uvedl, že žalobkyni byla skutečně odňata možnost se původního řízení účastnit, neboť žalobkyně nebyla řádně zahrnuta do okruhu účastníků, avšak přesto žalovaný původní prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl, neboť i přes uvedený závěr žalovaný dospěl k závěru, že žádost o obnovu byla podána po lhůtě uvedené v § 63 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně se však cítí být dotčena na svých právech, a proto se domáhá zrušení rozhodnutí.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že nepopíral, že žalobkyně měla být zahrnuta do okruhu účastníků řízení, návrh na obnovu řízení však byl podán až po uplynutí lhůt stanovených v ust. § 63 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně v žalobě sice tvrdí, že byla poškozena na svých právech, ale neuvádí, v čem toto poškození spočívá. Podle žalovaného to, že žalobkyně nebyla zahrnuta do okruhu účastníků řízení, není vždy důvodem pro zrušení rozhodnutí ve věci samé. Navíc v daném případě uplynuly zákonné lhůty pro podání návrhu. Navrhoval zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že stavební odbor Úřadu MČ Prahy 4 rozhodnutím ze dne 23.7.2002 vydal rozhodnutí, kterým dodatečně povolil stavbu „Změna stavby bytového domu č.p. X, P. 4 – Z., na pozemku parc.č. X v katastrálním území Z., spočívající ve stavebních úpravách souvisejících s výměnou vnitřní ležaté kanalizace včetně částečné změny její původní trasy“, přičemž účastníkem tohoto řízení bylo Společenství vlastníků bytů předmětného domu, nikoliv žalobkyně, rovněž bylo prokázáno, že žalobkyně v době řízení byla spoluvlastníkem bytové jednotky nacházející se v předmětném domě. Žalobkyně se podáním doručeným Úřadu MČ Praha 4 dne 18.8.2005 domáhala přezkoumání vydaného rozhodnutí ze dne 23.7.2002, toto podání žalobkyně poté upřesnila tak, že jde o návrh na obnovu původního řízení o dodatečném povolení stavby. Žalobkyně poukazovala na existující nedostatky týkající se zejména způsobu provedení a realizace prací a samotné stavby jako takové, jejíž dodatečné povolení bylo předmětem původního řízení o dodatečném povolení. O této její žádosti bylo rozhodnuto odborem stavebním MČ Prahy 4 dne 9.8.2006 tak, že návrh na obnovu řízení byl zamítnut, neboť podle stavebního úřadu byl návrh podán osobou, která nebyla účastníkem původního řízení. Stavební úřad dospěl k závěru, že v daném případě bylo účastníkem původního řízení Společenství vlastníků jednotek č.p. X až X – Z., žalobkyně jakožto navrhovatelka nebyla účastníkem původního řízení a v době vydání napadeného rozhodnutí nebyla ani členkou společenství, proto není osobou oprávněnou domáhat se obnovy řízení ve smyslu § 62 odst. 1 správního řádu.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž uvedla, že jsou v napadeném rozhodnutí stavebního úřadu uvedeny nepravdivé skutečnosti. Uvedla, že v

projednávané projektové dokumentaci, v textu i grafickém projevu nejsou dodrženy normy, jsou zkresleny skutečnosti, dokumentace je opatřena razítkem neexistující firmy. Nesouhlasí s odůvodněním v napadeném rozhodnutí, neboť v době, kdy bylo vedeno řízení o odstranění stavby, nebyla žalobkyně členem společenství vlastníků jednotek, ale nabyla práv člena společenství vlastníků jednotek, neboť byla vlastníkem jednotky v domě. Odvolací orgán (žalovaný) zkonstatoval, že rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení předmětné stavby ze dne 23.7.2002 nabylo právní moci dne 30.8.2002, návrh na povolení obnovy řízení byl podán dne 3.8.2005, přičemž po přezkoumání správního spisu žalovaný neshledal důvody povolení obnovy řízení, když sice uznal, že stavební úřad návrh na obnovu řízení nesprávně odůvodnil tím, že byl podán osobou, která nebyla účastníkem původního řízení, když dle odvolacího orgánu platí, že v řízení o odstranění stavby jsou účastníky řízení i vlastníci jednotek, a proto stavební úřad nesprávně nezahrnul žalobkyni do okruhu účastníků řízení. Podle žalovaného by důvodem pro povolení obnovy řízení mohl být nesprávný postup správního orgánu v určení okruhu účastníků řízení, respektive pokud by jim byla odňata možnost účastnit se řízení a mohla-li tato skutečnost mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li být náprava napravena v odvolacím řízení. Žalovaný s poukazem na § 63 odst. 3 správního řádu dovedl, že návrh na obnovu byl podán původně u nepříslušného orgánu, tj. odboru ochrany prostředí MHMP, který jej dne 15.8.2005 postoupil stavebnímu úřadu k vyřízení, příslušný stavební úřad návrh obdržel až dne 18.8.2005. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně o důvodech obnovy řízení již dříve věděla, což plyne z korespondence s úřadem, jak je tato obsahem spisového materiálu, proto žalovaný dal žalobkyni za pravdu v tom, že v době řízení o odstranění stavby již byla spoluvlastníkem bytové jednotky a že tedy měla být zahrnuta do okruhu účastníků řízení, proto je závěr stavebního úřadu o neúčastenství žalobkyně v řízení nesprávný. Subjektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení je však pro účastníky řízení stanovena v délce tří měsíců, kdy počátkem této lhůty je den následující po dni, kdy se účastník řízení prokazatelně dozvěděl o skutečnostech, jež jsou dle jeho návrhu důvodem obnovy, přičemž v daném případě tato lhůta prokazatelně marně uplynula. Z uvedeného potom žalovaný dovedl, že i kdyby bylo žalobkyni přiznáno postavení účastníka řízení, tak by návrh na povolení obnovy musel být vzhledem k prekluzi subjektivní lhůty zamítnut.

Městský soud v Praze již ve věci rozhodoval, ke kasační stížnosti žalobkyně byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3.6. 2010, č. j. 10 Ca 217/2008 – 115, Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 22.6.2011, čj. 1 As 38//2011-146, zrušen a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud v zrušujícím rozsudku uvedl, že „městský soud nezkoumal a ani jiným způsobem ze spisu nevyplývá“... „zda provedením opravy a změny vedení kanalizace došlo k přímému zásahu do vlastnického práva stěžovatelky (např. tak, že by se práce měly přímo dotknout jednotky v jejím vlastnictví)“. „Městský soud ve věci evidentně vycházel z nesprávného právního závěru. Bez další argumentace totiž dovedl, že stěžovatelka účastníkem původního stavebního řízení být měla. Jak plyne z právní argumentace v části III.B.1, pouhá skutečnost, že stěžovatelka nesouhlasila se způsobem provedení opravy a změny vedení kanalizace, nemůže odůvodňovat její postavení jakožto účastníka stavebního

řízení vedle SVJ. Městský soud tedy v dalším řízení zjistí, zda provedením opravy a změny vedení kanalizace došlo k přímému zásahu do vlastnického práva stěžovatelky...“.

Nejvyšší správní soud dále uvedl, že pro posouzení, zda byla podmínka aktivní legitimace žalobkyně k podání návrhu na obnovu řízení splněna, bylo nezbytné nejprve vyřešit stěžejní otázku, zda žalobkyně měla být zahrnuta do okruhu účastníků původního řízení před správním orgánem o dodatečném povolení stavby v rámci řízení o odstranění stavby či nikoliv, pročez zavázal městský soud primárně odstranit pochybnosti o tom, zda měla být žalobkyně účastníkem původního řízení. Nejvyšší správní soud proto uvedl, že „V této souvislosti městský soud ověří, zda byla v předmětné době (červen 2002) vlastníkem bytové jednotky. Pokud účastníkem být měla, soud dále zváží, zda pochybení stavebního úřadu spočívající v nezahrnutí stěžovatelky do okruhu účastníků řízení bylo takovou vadou předmětného řízení, která by odůvodňovala zrušení zamítavého rozhodnutí žalovaného.“

Nejvyšší správní soud z napadeného rozsudku dovodil (s. 4), že „městský soud se k této otázce vyjádřil toliko v tom smyslu, že stěžovatelka do okruhu účastníků původního řízení zahrnuta být měla, neboť byla v katastru nemovitostí zapsána spolu s manželem jako vlastníci předmětné nemovitosti. Stavební úřad proto postupoval dle názoru městského soudu v rozporu se zákonem. Avšak ani samotné tvrzení, že stěžovatelka byla v posuzované době vlastníkem bytové jednotky v předmětném domě, spolehlivě ze spisu nevyplývá. Výpis z katastru nemovitostí ze dne 13. 2. 2003 (č. listu 8 soudního spisu), který stěžovatelka přiložila k podané žalobě, prokazuje, že k tomuto datu byla vlastníkem bytové jednotky předmětné nemovitosti. Naopak z výpisu z katastru nemovitostí ze dne 26. 3. 2002 (č. listu 1 správního spisu) tato skutečnost nijak nevyplývá. Jak již bylo uvedeno výše, správní řízení, o jehož obnovu stěžovatelka žádala, bylo zahájeno dne 18. 6. 2002 a pravomocně ukončeno dne 30. 8. 2002. Zdejšímu soudu tak není známo, na základě jakých skutečností městský soud konstatoval, že stěžovatelka byla v této době nositelkou příslušných vlastnických práv. V tomto aspektu je tedy rozhodnutí městského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“

Nejvyšší správní soud „se ztotožňuje s názorem stěžovatelky, že její tvrzení, že nebyla zahrnuta do okruhu účastníků řízení nezákonně, představovalo dle aplikovatelné právní úpravy starého správního řádu samostatný zákonný důvod povolení obnovy řízení [§ 62 odst. 1 písm. c) starého správního řádu]. Na tom nemění nic ani to, že v návrhu uváděla skutečnosti již známé již v průběhu původního řízení. V daném případě to totiž skutečně nevypovídá nic o tom, že o průběhu příslušného správního řízení věděla. I v tomto rozsahu je tedy rozhodnutí městského soudu nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť není patrné, zda městský soud posuzoval obnovu řízení podle § 62 odst. 1 písm. a) nebo písm. c) starého správního řádu.“ Nejvyšší správní soud proto konstatoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu .

Po doručení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu účastníkům řízení, bylo dne 12.9.2011 doručeno zdejšímu soudu vyjádření žalobkyně, v kterém k bodu 42 rozsudku Nejvyššího správního soudu uvádí, že žalobkyně byla v předmětné době červen 2002 vlastníkem bytové jednotky, což zakládalo její účast na správním řízení; k prokázání svého

tvrzení v příloze tohoto podání předložila soudu kopii smlouvy o převodu družstevního bytu (nebytového prostoru) do vlastnictví člena družstva ze dne 18.6.2001, s právními účinky vkladu do katastru nemovitostí 26.6.2001, podle rozhodnutí Katastrálního úřadu Praha město ze dne 24.1.2002, čj. V4-15359/01.

V rámci veřejného jednání nařízeného ve věci se soud dotázal žalobkyně, jak byla ve svých právech předmětným dodatečným povolením dotčena, žalobkyně osobně uvedla, že „pokud jde o její bytovou jednotku, je umístěna v přízemí a je nad vývodem kanalizace. Tento vývod je v sušárně pod její kuchyní, v této sušárně je šachta, která umožňuje, aby v krajních případech přetlaky z kanalizace vyhrězly, což se několikrát stalo. Poukazuje na to, že podmínky pro to, aby bylo možno uplatňovat názor na řešení kanalizace nebyly řádně splněny, stavba byla započata nelegálně a neodborně, stavební úřad pak reagoval, respektive stavební dohled na stavbě započal až dva měsíce po jejím začátku. Pokud jde o změnu rozvodu kanalizace nebyla podle ní nijak projednávána ani řešena. Žalobkyně uvádí, že je členkou společenství vlastníků bytových jednotek a ze stanov vyplývá, že je její povinností ohlásit neoprávněné činnosti a stejně tak nelegální stavbu. To také okamžitě učinila a ohlásila toto na stavební úřad. Má za to, že kdyby byl dodržen stavební zákon, tak nyní se osm let nesoudí a netvrdí, že byla porušena její práva. Žalobkyně opravuje, že pokud jde o její postup, ohlásila stavebnímu úřadu započetí stavby okamžitě po zahájení této stavby a domnívá se, že pokud by stavební úřad v rámci stavebního dohledu okamžitě reagoval, nedošlo by k tomu, co následně nastalo.“

Zástupce žalovaného k uvedenému sdělil, „že o žádost o dodatečné stavební povolení, byla tato podána následně poté, co došlo v daném domě k havárii kameninového potrubí. Pokud žalobkyně hovoří o styku se stavebním úřadem, poukazuje na to, že došlo-li k takové havárii bylo věci společenství vlastníku bytových jednotek, respektive výboru tohoto společenství, aby okamžitě zajistil tedy opravu této kanalizace. Stavební úřad tak dospěl k závěru, že na tuto stavební úpravu je nutno vydat dodatečné stavební povolení. Změna uložení jedné větve kanalizace pak byla vyvolána skutečností, že tato byla původně vedena v garáži, která následně se stala soukromým vlastnictvím. „

Žalobkyně osobně v reakci na vyjádření žalovaného uvedla „že změna nebyla provedena proto, že došlo k nějaké havárii potrubí, ale proto, že soukromý vlastník garáže si požádal o takovouto změnu. Jí nezajímá postup této osoby, proč tak učinil, nicméně poukazuje na to, že to co je uváděno v rozhodnutích není pravdou. Jsou to účelová tvrzení. Je možno z těchto odůvodnění také vyčíst a to také žalobkyně vyčetla 25.5.2011, že stavební povolení bylo vydáno na základě živnostenských listů, přitom osoby uvedené na těchto listech stavbu vůbec neprováděly. Poukazuje rovněž na to, že stavební úřad čekal 2 měsíce na to, až bude na stavbě stavební dohled. Má za to, že celé řízení tedy neodpovídalo zákonu a jako občan, který se o tom dozvěděl má za to, že má povinnost na to poukázat a upozornit.“

Nato zástupkyně žalobkyně v závěrečném návrhu uvedla, že trvá na tom, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, tak jak bylo navrhováno v žalobě. V daném případě podle žalobkyně byly odstraněny nedostatky vytčené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Na jisto bylo postaveno, že žalobkyně byla v době stavebního řízení

vlastníkem bytové jednotky a že mohla být dotčena jako vlastník této bytové jednotky ve svém právu, neboť bezprostřední blízkostí této bytové jednotky je kanalizace dotčená stavebním povolením. Právo vlastníka této jednotky tedy mohlo být dotčeno. Pokud jde o napadené rozhodnutí, jde o rozhodnutí vydané v rámci povolení obnovy řízení. Týká se tedy splnění procesních podmínek pro povolení obnovy řízení. V rámci tohoto řízení o povolení obnovy řízení pak žalobkyně má za to, že byly naplněny důvody pro vydání rozhodnutí o povolení obnovy řízení.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 62 správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb.- specifikace zákona byla uvedena taktéž v předchozím rozhodnutí městského soudu na str.3 - pozn. soudu), se řízení před správním orgánem ukončené rozhodnutím, které je v právní moci, se na návrh účastníka řízení obnoví, jestliže

a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení;

b) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak;

c) byla nesprávným postupem správního orgánu účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být zjednána v odvolacím řízení;

d) rozhodnutí bylo vydáno vyloučeným orgánem (§ 9 a 13), mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být zjednána v odvolacím řízení;

e) rozhodnutí se opírá o důkazy, které se ukázaly nepravdivými, nebo rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem.

Správní orgán nařídí obnovu řízení z důvodů uvedených v odstavci 1, je-li na přezkoumání rozhodnutí obecný zájem. Obnova řízení není přípustná, jestliže rozhodnutím byl účastníkovi řízení udělen souhlas k občanskoprávnímu nebo pracovněprávnímu jednání nebo jestliže bylo rozhodnuto ve věci osobního stavu občana a účastník řízení nabyt práv v dobré víře.

Podle § 63 citovaného zákona obnovu řízení povolí na návrh účastníka řízení nebo nařídí správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, v návrhu na obnovu řízení je třeba uvést důvody obnovy řízení a skutečnosti svědčící o tom, že je návrh podán včas. Návrh se podává u správního orgánu uvedeného v odstavci 1 ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy se účastník dozvěděl o důvodech obnovy, nejdéle však do tří let od právní moci rozhodnutí; ve stejné lhůtě může správní orgán obnovu řízení nařídít. Zmeškání lhůty nelze prominout. Po

uplynutí tří let od právní moci rozhodnutí se obnova povolí nebo nařídí jen tehdy, bylo-li rozhodnutí dosaženo trestným činem.

Pokud jde o stěžejní žalobní námitku, žalobkyně nesouhlasila se závěrem správního orgánu prvního stupně, tedy že obnovy řízení se může domáhat pouze účastník původního řízení, když dle výpisu z katastru nemovitostí ze dne 13.2.2003 byla žalobkyně spolu s manželem zapsána jako vlastníci předmětného domu, a dále žalobkyně nesouhlasila ani se závěrem odvolacího správního orgánu, pokud ten při uznání práva žalobkyně být účastníkem původního řízení odvolání žalobkyně zamítl a předchozí rozhodnutí potvrdil.

Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí uvedl, že závěr městského soudu, že žalobkyně byla v katastru nemovitostí zapsána spolu s manželem jako vlastníci předmětné nemovitosti „spolehlivě ze spisu nevyplývá“. V předchozím řízení před městským soudem vlastnictví, resp. spoluvlastnictví bytu v předmětném domě nebylo účastníky v průběhu řízení o obnově ani v průběhu tohoto řízení před soudem zpochybňováno ani nijak činěno sporným, proto soud vycházel z takto nesporných vyjádření účastníků. Skutečnost, že žalobkyně byla v době zahájení správního řízení (tj. dne 18. 6. 2002), o jehož obnovu žádala, spoluvlastnicí bytu byla pak doložena obsahem správního spisu dodatečně zaslaného soudu dne 28.2.2011, v němž je založena kopie smlouvy ze dne 18.6.2001, o převodu družstevního bytu na manžele I. M. a H. M., s účinky vkladu ke dni 26.6.2001, která byla připojena již k odvolání žalobkyně ze dne 28.8.2006.

Nejvyšší správní soud v zrušujícím rozsudku vyslovil pochybnost, zda-li vůbec měla žalobkyně aktivní legitimaci k podání návrhu na obnovu (bez ohledu na to, že je současně podílovým spoluvlastníkem společných prostor v domě). Návrh na obnovu řízení je oprávněn podat dle ust. § 62 starého správního řádu, pouze účastník řízení, jemuž byla nesprávným úředním postupem odňata možnost účastnit se řízení, proto je potřebné zkoumat, zda-li žalobkyně měla být zahrnuta do okruhu účastníků původního řízení před správním orgánem o dodatečném povolení stavby. Pro zjištění této skutečnosti Nejvyšší správní soud zavázal městský soud zkoumat „zda provedením opravy a změny vedení kanalizace došlo k přímému zásahu do vlastnického práva stěžovatelky (např. tak, že by se práce měly přímo dotknout jednotky v jejím vlastnictví)“. Městský soud proto zjišťoval, v které části bytového domu probíhaly stavební práce, aby mohl posoudit, zda-li mohl být jimi dotčen byt ve vlastnictví žalobkyně. Při ústním jednání se soud dotázal žalobkyně na uvedený možný zásah do vlastnického práva žalobkyně. Žalobkyně se vyjádřila k důvodům jejího nesouhlasu k dodatečnému povolení stavby tak, že uvedla, že stavebně nesprávně provedený „vývod“ (ventil - pozn. soudu) z kanalizace je umístěn v sušárně nacházející se v suterénu a umístěné pod bytem žalobkyně, který je v přízemí. Z tohoto sdělení má soud za prokázané, že práva žalobkyně přímo zasažena být nemohla, protože v případě, že by se jednalo o stavebně nesprávně provedený „vývod“ z kanalizace, tento se nenachází, dle jejího sdělení, v jejím bytě, ale v společných prostorách bytového domu v sušárně. Jelikož stavební práce se týkaly prostor v podílovém spoluvlastnictví členů společenství vlastníků jednotek, účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby v intencích závazného názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v této věci mělo být společenství vlastníků jednotek nikoliv žalobkyně.

Soud na základě tohoto zjištění nepovažuje za správný závěr žalovaného odvolacího orgánu, že v původně vedeném řízení o dodatečném povolení předmětné stavby měl stavební úřad žalobkyni zahrnout do okruhu účastníků řízení a měl s ní jednat jako s účastníkem. Stavební úřad tehdy postupoval v souladu se zákonem, neboť stavební úpravy se týkaly společných prostor, nikoliv bytu žalobkyně.

Na základě sdělení žalobkyně u jednání, soud konstatuje, že vzhledem k absenci zásahu do práv žalobkyně nebyla žalobkyně aktivně legitimována k podání návrhu na obnovu, pokud pak žalovaný dále zkoumal, zda byl návrh na obnovu podán včas a ve lhůtách uvedených ve výše uvedených ustanoveních, pak závěr žalovaného o tom, že návrh byl podán opožděně, je i po jeho přezkumu soudem třeba považovat za správný. Z celé korespondence žalobkyně, založené ve spisovém materiálu (první stížnost podala žalobkyně dne 30.1.2002, na kterou bylo správním orgánem reagováno 22.3.2002), je naprosto zřejmé, že žalobkyně brojila proti dotyčné stavbě již v době vedení řízení o jejím dodatečném povolení, přičemž její námitky mířily především do samotného (technického) provedení dotyčné stavby, dále namítala nekompetenci (neodbornost) firmy, která stavební práce na kanalizaci provedla, dále namítala nedostatečně zpracovanou dokumentaci a i nesprávný způsob provedení prací a samotné stavby (kanalizace). Z uvedeného plyne závěr, že všechny tyto okruhy námitek proti uvedené stavbě byly žalobkyni známy a byly uplatňovány již v době, kdy bylo vedeno řízení o jejím dodatečném povolení. Rovněž další fakt, že žalobkyně byla již v době řízení o vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby spoluvlastníkem bytu v předmětném domě, je skutečností, která byla žalobkyni rovněž známa již v době rozhodování o dodatečném povolení stavby.

Dále je třeba uvést, že řízení ohledně dodatečného povolení stavby se vede v těch případech, kdy byla dotyčná stavba bez potřebného povolení již provedena (realizována) a jde tudíž o její dodatečnou legalizaci, aby se předešlo druhé zákonem předvídané variantě řešení takové situace, kterým je její odstranění. Proto je nutno i ve vztahu k námitkám žalobkyně zdůraznit, že na případném odstranění takové nepovolené stavby a případně na řešení věci (zde vedení kanalizace v domě) by se žalobkyně s ostatními spoluvlastníky domu nutně musela rovněž podílet podle svého podílu. Protože však došlo k zahájení řízení o dodatečném povolení této stavby, pak se v tomto řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona prokazuje, zda je tato (již ale hotová) stavba v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy. Pokud stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, potom se stavba dodatečně povolí.

Ust. § 62 starého správního řádu hovoří o tom, že se řízení obnoví, jestliže byla nesprávným postupem správního orgánu účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být zjednána v odvolacím řízení; dále je podmínkou pro povolení obnovy jeho včasnost, když se návrh podává u příslušného správního orgánu ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy se účastník dozvěděl o důvodech obnovy, nejdéle však do tří let od právní moci rozhodnutí, přičemž ve stejné lhůtě

může správní orgán obnovu řízení nařídit. Je tomu tak proto, že uvedený institut obnovy řízení je mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě nesprávností, jež nebylo možno řádně vypořádat již v průběhu řízení, lze z důvodu právní jistoty všech (i ostatních) dotčených stran a subjektů vázat (a zákon tak činí) na určitou lhůtu, po kterou je možné tento návrh uplatnit a v níž případně zákon připouští možnost již předtím pravomocně skončené řízení obnovit. Je proto logický a zdůvodnitelný požadavek zákona, aby ten, komu byla možnost účastnit se řízení odňata a který se o relevantním důvodu pro obnovu řízení dozví, tento důvod bez zbytečného odkladu a v určité lhůtě uplatnil, anebo aby ponechal řízení již skončeným nadobro. Žalobkyně všechny své námitky, které uplatnila v návrhu na obnovu řízení, znala již v době vedeného původního řízení, rovněž věděla i o tom, že byla vlastníkem jednotky v domě. Nic jí proto nebránilo, aby návrh na obnovu podala dříve ve lhůtě uvedené výše, což ale neučinila, neboť návrh na obnovu byl podán opožděně. Protože žalobkyně ani žalobními námitkami takto zjištěný závěr ničím nevyvrátila, soudu nezbylo, než žalobu pro nedůvodnost zamítnout.

Z uvedeného vyplývá, že kromě toho, že žalobkyně podala návrh na obnovu řízení opožděně, k podání takového návrhu nebyla ani legitimována, neboť jí nesvědčilo právo účastnit se řízení o dodatečném povolení stavby, toto právo mělo pouze Společenství vlastníků jednotek, jehož byla členem.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšná žalobkyně nemá právo na jejich náhradu a žalovanému, který byl ve věci zcela úspěšný, žádné nevznikly, resp. žádné neuplatnil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. února 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.

předsedkyně senátu